מגדל בבל

מ. ברטנייב

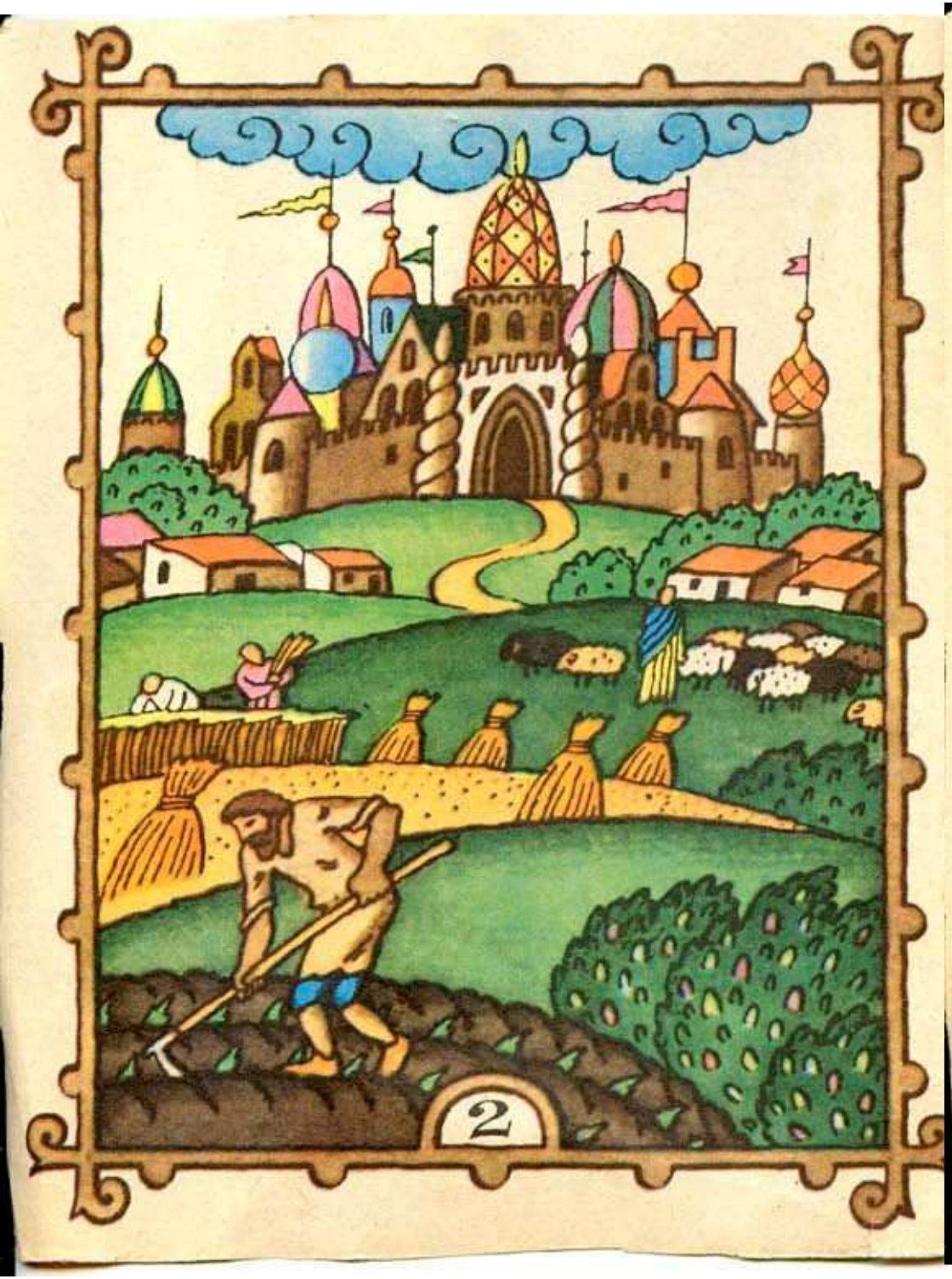

נח חי תשע מאות וחמישים שנה. ונולדו לו שלושה בנים: שם, חם ויפת. וגם להם נולדו ילדים ולילדים האלה גם ילדים שלהם, ולאלה – שלהם. וכך התרבתה משפחת בני האדם. האנשים עבדו אדמה. האדמה נתנה להם יבולים והיה להם כל מה שרצו וחיו טוב.

והייתה להם שפה אחת
שבה הם דיברו ביניהם ולכן
הם הבינו זה את זה והחיים
שלהם היו קלים. והיה להם
כל כך קל לחיות שעלתה
בהם גאווה גדולה. והם רצו
לבנות מגדל גבוה שיגיע
עד השמיים, כדי שהאנשים
יגיעו לקומה העליונה
ויעמדו שווה בשווה עם
אלוהים.

ואלוהים ידע את המשאלה שלהם, אך לא מיהר להפריע לאנשים. הוא חשב שיהיה להם מספיק תבונה לגבור על הגאווה שלהם. ואם לא תספיק לכך התבונה – לא יהיה להם די סבלנות וכוח כדי לבנות מגדל כזה.

אך גאוות האדם הייתה גדולה מדי. והיא גברה על התבונה ודווקא הוסיפה כוח וסבלנות. ובני האדם שמו לבני חרס אלה על אלה וקומות המגדל גדלו זו אחרי זו. והעבודה התנהלה מהר וטוב, כי לכולם הייתה אותה המטרה ואותה השפה והם יכלו לבין זה את זה גם בחצאיי המילים.

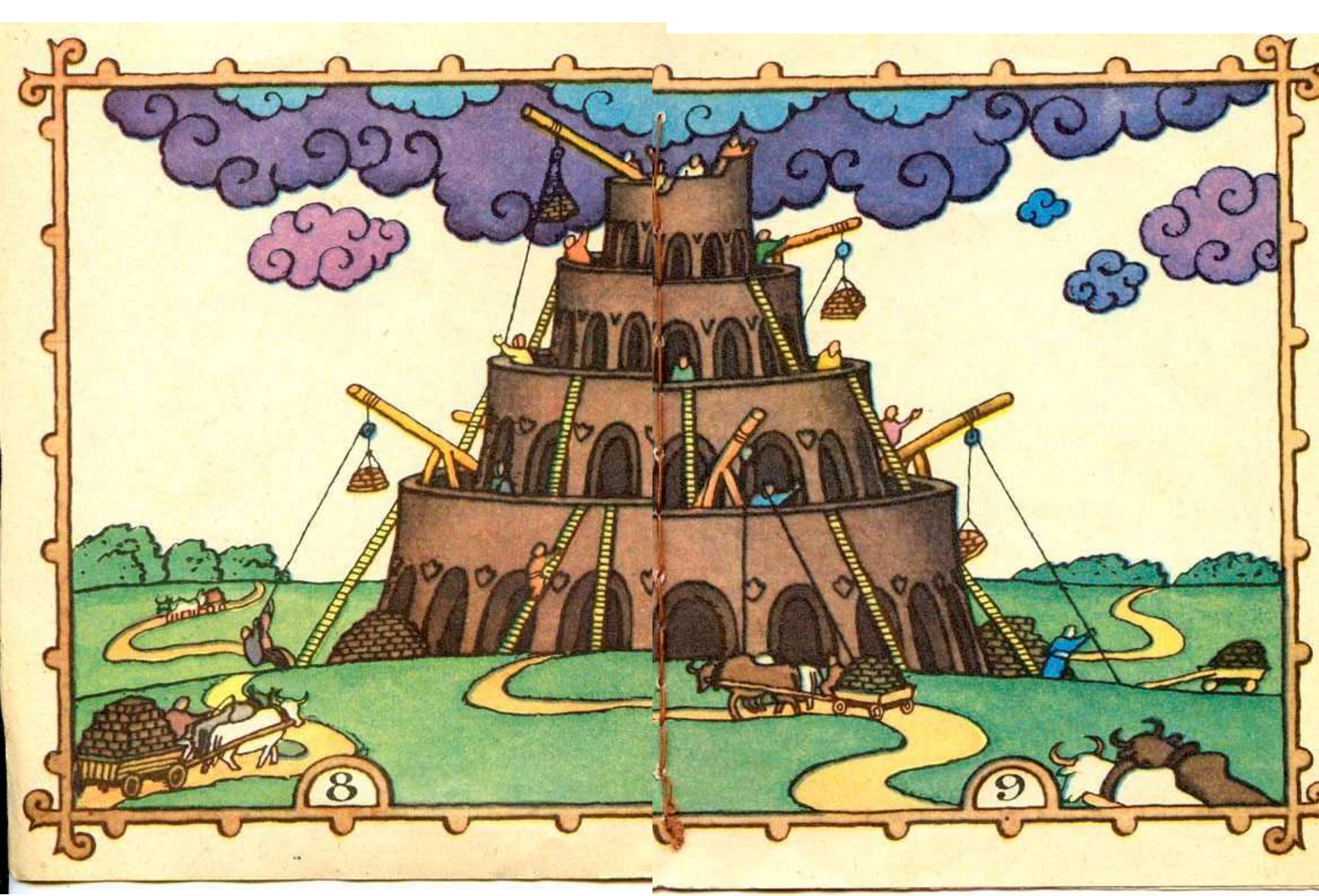

וככל שגבה המגדל, ככל שהקומות התקרבו יותר לשמיים, כך גבר גם כעסו של אלוהים. ואז הוא אמר:
"אלה הם עם אחד ולכולם שפה אחת, ואת מה שהם התחילו לעשות הם לא יפסיקו עד שיעשו את מה שהם החליטו לעשות.

ובקרוב הם יגיעו לגובה שבו אני עומד ויחשבו את עצמם שווים לי.
ארד למטה ואבלל להם את השפה כדי שיפסיקו להבין זה את זה."
ואלוהים ירד לאדמה. וכך עשה כדי שהאנשים הפסיקו להבין זה את זה.

והם כבר לא יכלו לבנות את המגדל, כמו שבנו אותו קודם. קודם אדם אחד הרים עשר לבנים ועכשיו עשרה אנשים לקחו לבנה אחת. קודם דיברו כולם בשפה אחת, לא אמרו מילה רעה זה על זה ועכשיו התחילו להתווכח בלי להבין זה את זה.

ואנשים הבינו שלא יוכלו
לחיות ביחד, לעבוד ביחד,
ולבנות מגדל גבוה אחד
והתפזרו על פני האדמה מי
לאן. ואצל האנשים נולדו
ילדים, ונכדים ונינים. ועל פני
הארץ הופיעו עמים שונים
מדברים בשפות שונות.